

472.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTROW

z dnia 5 czerwca 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o zajęciu ropy (oleju skalnego), obowiązujących na obszarze b. zaboru austriackiego.

Art. 1. Na podstawie § 15 austriackiego rozporządzenia cesarskiego z dnia 10 sierpnia 1915 (Dz. u. p. № 239) rozporządzenie to częściowo zmienia się w sposób następujący:

- 1) § 8 ustęp drugi powyższego rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Zamiast wydawania ropy w naturze (udziały netto, brutto i t. d.) ustalonego w umowach między właścicielami gruntu a posiadaczami kopalń (uprawnionymi do wydobywania ropy) lub w innych umowach, osobom uprawnionym do odbierania dochodów z udziałów przyznaje się prawo do odpowiedniej części ceny sprzedażnej, ustalonej w myśl postanowień § 10 a osiągniętej za zajętą ropę nettową, lub bruttową, o ile ropa ta nie będzie zwolniona”.

- 2) Do § 10 dodaje się, jako ustęp trzeci, przepis w brzmieniu następującem:

„Na ropę, przypadającą na udziały brutto (ropę bruttową), Minister Skarbu stosownie do okoliczności może ustanawiać inne ceny, niż na ropę nettową”.

Art. 2. Postanowienia art. 1 dotyczą wszystkich ilości ropy, nie zwolnionych lub nie przydzielonych przed 1 lipca 1919 roku, jakoteż tych ilości ropy bruttowej, które po tem dniu zostały wydobyte, lecz nie uzyskały wyjątkowo wyraźnego zwolnienia.

Art. 3. Wszelkie uprawnienia, służące w myśl rozporządzenia cesarskiego z 10 sierpnia 1915 (Dz. u. p. № 239) austriackiemu ministrowi robot publicznych i ministrowi handlu przechodzą na Ministra Skarbu.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze z zastrzeżeniem, wyrażonem w art. 2, wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów i
Minister Skarbu:
W. Grabski

473.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Sprawiedliwości****w przedmiocie egzaminów sądowych.**

Na zasadzie art. 12 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. o aplikacji sądowej (Dz. Pr. № 18 poz. 225) zarządzam co następuje:

Art. 1. Komisje egzaminacyjne dla aplikantów sądowych będą utworzone przy każdym sądzie apelacyjnym.

Art. 2. Przewodniczy w Komisji prezes lub wiceprezes sądu apelacyjnego. Dalszy skład Komisji stanowią członkowie powołani na lat trzy przez Ministra Sprawiedliwości w liczbie przez niego ustalonej:

- 1) z pośród kandydatów, należących do składu osobowego sądów i urzędów prokuratorskich w siedzibie sądu apelacyjnego, których przedstawia prezes sądu w liczbie podwójnej;
- 2) z adwokatów przedstawionych przez prezesa sądu apelacyjnego w porozumieniu z właściwą Radą Adwokacką Okręgową.

Członkowie Komisji nie pobierają za swe czynności wynagrodzenia.

Art. 3. Komisja odbywa sesje cztery razy do roku. Komplet stanowią przewodniczący lub jego zastępca, oraz czterech członków wyznaczonych przez przewodniczącego, w tej liczbie jeden adwokat.

Art. 4. Prezes sądu apelacyjnego układa listę aplikantów, którzy zgłosili się do złożenia egzaminu w ciągu danej sesji. Zgłoszenia należy wносить na piśmie za pośrednictwem urzędu, przy którym zgłaszający się odbywa aplikację.

Art. 5. Egzaminy odbywają się w siedzibie sądu apelacyjnego w terminach, które oznacza prezes sądu apelacyjnego i podaje w drodze służbowej do wiadomości kandydatów.

Art. 6. Egzamin piśmienny odbywa się w ciągu dwóch dni i obejmuje opracowanie na zasadzie akt sądowych:

- 1) z dziedziny prawa karnego — aktu oskarżenia lub wyroku motywowanego;
- 2) z dziedziny prawa cywilnego — wyroku motywowanego.

Prace winny być wykonane pod dozorem członka Komisji w ciągu siedmiu godzin. Kandydat ma prawo posługiwać się tekstami ustaw; wszelka pomoc z zewnątrz powinna być wyłączona w celu zabezpieczenia zupełnej samodzielności pracy.

Art. 7. Poszczególne prace bada wyznaczony do tego członek Komisji i referuje swą opinię Komisji przed odbyciem egzaminu ustnego. Inni członkowie Komisji mogą wypracowania przeglądać.

Art. 8. Egzamin ustny każdego aplikanta winien się odbyć bez odroczenia w jednym dniu przed kompletem egzaminującym Komisji i trwać przeciętnie dwie godziny. Jednocześnie mogą być egzaminowani dwaj kandydaci.

Art. 9. Egzamin ustny obejmuje wszystkie dziedziny obowiązującego prawa cywilnego i karnego materialnego i formalnego, oraz wiadomości z prawa państwowego, administracyjnego i skarbowego w zakresie niezbędnym do należytego sprawowania urzędów sądowych. Zadaniem egzaminu, obok zbadania znajomości powyższych dziedzin prawa, jest przede wszystkim stwierdzenie umiejętności samodzielnego rozstrzygnięcia zagadnień prawnych.

Art. 10. Ocena wyniku egzaminu wyraża się w stopniach: „bardzo dobrze”, „dobrze” i „niedostatecznie”.

Ustala ją komplet egzaminujący Komisji, w razie różnicy zdań większością głosów. Podstawą oceny winien być wynik łączny egzaminu piśmiennego i ustnego.

Art. 11. Aplikantom, którzy zdali egzamin, prezes sądu apelacyjnego wydaje odpowiednie świadectwa.

Art. 12. Aplikantowi, który egzaminu nie zdał, Komisja wyznacza nowy termin podług swego uznania (art. 7 dekretu).

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie od dnia ogłoszenia.

Warszawa, dn. 26 czerwca 1920 r.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości;
Dr. J. Morawski

474.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 9-go lipca 1920 roku o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21 (Dziennik Ustaw R. P. № 56—1920, poz. 348).

Na mocy 11 art. ustawy z dnia 9 lipca 1920 roku „O aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21“ (Dzien. Ust. R. P. № 56 — 1920 r. poz. 348) wydane zostają następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1. Zgodnie z art. 1 tej ustawy wytwórcy rolni winni dostarczyć z morga, obsianego ziemiopłodami, wskazanemi w ostatnim ustępie tegoż art., określone ilości ziemiopłodów—stosownie do norm kategorii, do której powiat lub jego część, w której gospodarstwa są położone, został zaliczony.

Zwalnia się z pod wymiaru kontyngentu na wyżywienie osób, stale przy gospodarstwie zamieszkujących, a mianowicie: wytwórcy, jego domowników, oraz służby osobistej, oficjalistów ordynarjuszy i członków ich rodzin—po pół, trzy ćwierci lub jeden morg ziemi obsianej na każdą osobę—stosownie do kategorii, której normy dane gospodarstwo obowiązują. Na wyżywienie pozostałych robotników rolnych powyższe ilości ziemi obsianej nie mogą być zwolnione z pod wymiaru kontyngentu.

Art. 2. Na podstawie klasyfikacji powiatów do poszczególnych kategorii, dokonanej przez Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz podziału terytorjalnego, ustalonego przez Wojewodę, względnie w Małopolsce — przez Generalnego Delegata Rządu, o ile powiat nie został zaliczony wyłącznie do jednej kategorii,—określi starosta ogólny kontyngent każdego wytwórcy rolnego, posługując się przy ustaleniu danych, dotyczących ilości morgów obsianych oraz ilości osób, aprowidujących się z gospodarstwa,—statystyką produkcji i spożycia ziemiopłodów w gospodarstwach rolnych, sporządzoną na zasadzie rozporządzeń Ministra Aprowizacji z dnia 10 kwietnia 1920 roku (Dzien. Ust. R. P. № 33 — 1920 r. poz. 195) i z dnia 22 lipca 1920 r. (Dzien. Ust. R. P. № 60 poz. 376).

O wyznaczonym kontyngencie ze wskazaniem ilości ziemiopłodów, jakie w terminach, wymienionych w art. 3. ustawy, mają być dostarczone, starosta zawiadamia wytwórców, posiadających gospodarstwa o obszarze, liczącym powyżej 100 morgów, — każdego z osobna za dowodami doreczenia,—wytwórców zaś, posiadających gospodarstwa o obszarze do 100 morgów włącznie, — przez sołtysa danej wsi lub kolonji, a w Małopolsce przez naczelnika gminy, przesyłając im w dwóch egzemplarzach wykazy rozkładu kontyngentu na poszczególnych wytwórców. Sołtys, względnie naczelnik gmi-